

„Számomra Pécs a mérce”

Vajek Róbertként ismerte meg a közönség, amikor 35 évvel ezelőtt a Pécsi Nemzeti Színházhoz szerződött. A sármos fiatalembernek hamar saját rajongói tábora alakult, s nagy örömeikre sok-sok produkcióban láthatták kedvencüket. Most, hogy a Pécsi Harmadik Színházban műsoron lévő Csiki-csuki című vígjátékban főszerepet játszik, a nézők éppoly örömmel üdvözlik őt, mint évtizedekkel ezelőtt. Azt mondják, csak a neve változott, de Gergely Róbertként is ugyanaz a jóképű, humoros és kedves csibész maradt, aki volt.

vegyült előadássá, és a táncosok mellett Solyom Katival mi voltunk benne a színész páros. Ahogy lenni szokott, váratlan feladatok is elértek, beugrások. Óriási kihívás volt például Kulka János mellett főszereplőként nagyon rövid idő alatt megtanulnom Schiller veretes szövegét a Haramiakban; s mostani beszélgetésünk helyszínén, a Pécsi Harmadik Színházban is beugrással mutatkozhattam be. N. Szabó Sándor súlyos hangszalag-gyulladására miatt kellett átvennem tőle pár nappal a bemutató előtt a Charlie néjje című zenés vígjátékban a főszerepet, Beberly pajtást.

– *Úgy hírlík, ambiciózus fiatalember volt.*

– Valóban, mint színházcsináló, már akkor is többre, más feladatokra is vágytam. Szinte minden évben szerveztem karácsonyi koncerteket a PNSZ nagyszínpadára, s a teátrum vezetősége örömmel vette, hogy több bennem az ambíció, a tettekézség, a kreativitás, mint amennyi elvárható. Így évadról évadra egy-egy gyermekdarabot vagy olyan saját musical produkciót is összeállíthattam, ami Szegvári Menyhért rendezésében, Uhrík Dóra koreográfiájával nagyon is kedvemre való volt. Az Oké a musical! című zenés, stúdiószínházi esttel bejártuk Tolnát-Baranyát. Ez afféle best off való-

– Én mindig mindent Pécshez mérek, számomra ennek a városnak a színháza és közönsége az etalon, akármerre járok is az országban – szögezi le beszélgetésünk elején Gergely Róbert. – A Pécsi Nemzeti Színház fénykorában kerültem ide a főiskoláról, 1980-ban. Nógrádi Róbert volt az igazgató, Sík Ferenc a főrendező, Eck Imre neve fémjelezte a Pécsi Balettet, a rendezők közül Szegvári Menyhért, Konter László és Vas Zoltán Iván neve jut eszembe elsőként. Rengeteg előadás, rengeteg élmény, nagyon sok tanulnivaló várt rám, s biztos állíthatom, hét bő esztendőt töltöttem el itt olyan színész nagyságok társaságában, mint Faludy László, Péter Gizi, Sipos László, N. Szabó Sándor, Unger Pálma,

Krasznói Klári, Kulka János, Vári Éva, Lang Györgyi, Füstí Molnár Éva, és még sorolhatnám. Én, a zöldfülű kezdő, csak kapkodtam a fejem, hogy mi minden jóval vesz körbe engem ez a város, és milyen hálásnak kell lennem, hogy ide jöhöttem. A nagybetűs élet számomra itt kezdődött el.

– *Miféle szerepek találták meg?*

– Szerencsére nem skatulyáztak be, az operán kívül minden műfajban kipróbálhattam magam: operettben, gyermekdarabban, musicalben, prózai előadásban és zenés vígjátékban egyaránt. Még egy különleges balett produkciónak is részese lehettem. Eck Imrének volt ez újszerű kísérlete, egy performansz-szerű balett, melyben a klasszikus zene és a színművészet

gatás volt zenei kísérettel, díszlettel, jelmezzel, tánccal. Történt egyszer, hogy az esti opera előadást váratlan betegség miatt nem tudta megtartani a színház. Szegvári Menyhért javaslatára – hogy a közönség mégse maradjon élmény nélkül – bejelentettük a nézőknek, hogy műsorváltás miatt ez a zenei egyveleg lesz látható. Izgalommal vártuk, vajon az operára összegyűlt komolyzene-rajongók miként fogadják a hírt – senki nem váltotta vissza a jegyét, nem csapódtak a zsöllyék, nem ürültek ki a széksorok, hanem ottmaradtak, és tetszett nekik, amit láttak! Attól kezdve a nagyszínpadon is helyet kapott ez a könnyed műfaj.

– *Viszonylag hamar lett szabadúszó. Nyughatatlanabb volt annál, mint hogy letáborozzon egy társulatnál?*

– A színészek természetrajzához hozzátartozik, hogy pályájuk során akár több színháznál is megfordulnak, mert más rendezőktől is tanulni kell, másfajta közönséggel is találkozni kell, s minden új társulat új inspirációt jelent. Vidéken több helyütt bemutatkozhattam, sok remek szerepet játszhattam az Operett Színházban, a Vidám Színpadon, a Vígszínházban, a Madáchban, a Radnótiiban, a Józsefvárosiban, a Tivoli Színházban... Mindenhol otthagyhattam a név- és védjegyemet, s a színházvezetők valószínűleg úgy könyvelték el, hogy én egy önálló intézmény vagyok, aki jön-megy, sőt, a pop világába is belekóstoltam, ahol ugyancsak hét bő esztendő tölthettem el. A komoly színházcsinálók ettől úgy érezhették, elpártoltam tőlük, pedig soha nem köszöntem el az öltözők világától.

De játszhattuk óriási sikerrel három évadon át Pécssett Szakcsi Lakatos Béla és Csemer Géza: Cigánykerék című zenés játékát, és telt házas előadásokon A kaktusz virágát vagy a Chicagót;

hiába derült ki, hogy a zenés műfaj jól áll nekem, mégsem ezek a produkciók hozták meg számomra az országos ismertséget és népszerűséget, hanem egy egyszerű sláger, ami televízióban, rádióban éjjel-nappal hallható volt. Aztán 2008-ban úgy éreztem, talán lehetek olyan bátor, olyan kalandor és kísérletező, hogy a saját ízlésem szerint, mások szórakoztatására ugyanazt folytassam, mint eddig, de már a magam társulatával. Így született meg a Gergely Theáter, mellyel járjuk az országot, a közönség mindenütt várja az újabb előadásokat, ismernek és szeretnek minket, mert már tudják: színházi csemegékkal szolgálunk. Gyermekeink közül a Bőröndmesét Patai Anna és egy kiskutyus főszereplésével mutattuk be, a Csipkerózsikának ifjabb Malek Miklós a zeneszerzője, s

mesélőként, hangfelvételtől Tolnay Klári hallható az előadásban. A felnőtték számára olyan darabokat

kutatok fel, amit sehol másutt nem játszanak. Ilyen Camoletti: Francia négyes, avagy négyen a kanapén című bohózat, a Nejcserés támadás című Bencsik Imre-színmű, a Mona Marie mosolya című zenés vígjáték, melynek Nadas Gábor a zeneszerzője és Szenes Iván a szövegírója, vagy említhetném a Paprikás csirke, avagy stex és New York című zenés vígjátékot, amit Szántó Armand, Szécsényi Mihály és Fényes Szabolcs jegyezték.

– *A paprikás csirkéről jut eszembe: szenvedélyes szakács hírében áll!*

– Szeretek főzni, de e téren nem túl nagy a repertoárom, ám amit el tudok készíteni, arra vendéget is merek hívni. Pécs ebből a szempontból is fontos állomás, mert itt kellett először saját háztartást vezetnem. A szép emlékü Magasház 23. emelete, ahol a színészlakásom volt, az én konyhámtól lett sokszor füstszagú, ha odakozmált a rizs, vagy szénné égettem a húst. Az ilyen kudarcok után a szomszédban lakó Krasznói Klárhoz mentem át tanácsot kérni, tőle lestem el a gasztronómia alapfogásait, hogy ne csak zacskós levest tudjak enni bélszínrolóval és fagyasztott szalmakrumplival. Ő tanította meg az indonéz csirke elkészítésének módját, és miután imádtam a paprikás csirkét, azt olyan tökélyre fejlesztettem, hogy édesanyám is tőlem vette át a receptjét. A hölgyeket is ezzel főzöm meg. Főztem! Régebben. Még legénykoromban.

LEJEGYZETTE: CSATÓ ANDREA

FOTÓ: SÁRI SZILVESZTER ÉS UJVÁRY OTTÓ

